

הארַת השַבַּת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

ראש השנה - תשפ"ה
פרשת האזינו - שבת תשובה

גיליון 232

א לעבטיגער שפֿת
און יום טוב

מאת הרב יהודה צבי שפירא

אַלְכָה וְאַשׁוּבָה אֶל אִישִׁי הָרֵאשׁוֹן

שִׁירַת הַשָּׁנָה

פֿעמוֹנִי דָרְךְ פֿהַד מִתְרַיעִים
הִנֵּה קָרְבִים וּבָאִים הַקָּמִים נוֹרְאִים.

הַנֹּתֵן בַּיָּד דָּרְךְ וּבְמִים נְתִיבִים,
בְּסוּד 'אֵלּוּל' גְּלוּמִים וּגְנוּזִים.

צְרוּרֵי חֲבִילוֹת בִּידֵי כָל אֶחָד עֲטוּפִים,
כְּלִים מְפָלִים שׁוֹנִים עַל שְׂמַיְהֶם אֲרוּזִים.

לֹא קַל הוּא הַמִּשָּׂא שֶׁל כָּל יָמוֹת הַשָּׁנָה,
בְּאֵי סֵדֵר מְנַחִים תִּקְוָה וְאֶכְזָבָה.

בְּרַם, אִוְרוֹת זְעִירִים בְּדָרְךְ נִיצְתִים,
מִתְעוֹרְרִים מִחֲדָשׁ בְּאַגְדַּת חֲסִידִים.

אֵי שֵׁם בֵּין שְׁמִים וְנִמִּים,
שְׂבִיבֵי אֶמֶת בּוֹקְעִים וְעוֹלִים.

מִה רַב טוֹבָךְ בְּמִרוּמִים,
וּמִה מְעֻשִׂים הֵם מְעֻשֵׁי אֲבִיוֹנִים.

דָּרְךְ מְצוּוֹתֶיךָ אַרְוֶץ - בְּתִנְחָה מְמַלְמְלִים,
אוֹר בְּהִירוֹת הַדָּרְךְ יִבְהִיק בְּכַפְּלִים.

אַחַת חֲבָרִים וִידִידִים שְׂבִצוֹתָא נּוֹסְעִים,
תּוֹסֶפֶת זְכוּיוֹת מְרַבָּה בְּטָרֵם הָעָרִיב עָרְבִים.

אַרְבָּה מִנֵּי יָם הִיא מִסְכַּת דְּרָכִים,
גַּם בְּדָרְכֵי עֲקָלְתוֹן כְּמוֹס קְרִבַת אֶלְקִים.

מִה פָּפוּ פֿעֲמִיךָ בְּגָעִלִים,
לְהַתְחַלֵּף לְפָנָיו בְּאַרְצוֹת חַיִּים.

אַגְלֵי טַל מֵהוּלִים בְּטוֹפּוֹת גְּשָׁמִים,
הַשֹּׁחַר עוֹלָה בְּרַקְסֵי הַהָרִים.

בְּאַשְׁמֶרֶת הַבֶּקֶר מְקִדְמִים וּמְשַׁפְּיִים
לְסִלְיָחוֹת 'זְכֹר בְּרִית' בְּהִמֵּית תַּחְנוּנִים.

"אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתְךָ" נְשַׁמַּעַת הַזְּעָקָה
הַלֵּב מִתְמַלֵּא בְּרַעְדָּה וְאַיְמָה.

הִנֵּה קָרַב וּבָא סִיּוֹם הַשָּׁנָה,
עוֹ וְהִדָּר לְבוֹשָׁה.

בֵּין עֶקֶב לְמִישׁוֹר אֲצִים רְצִים מִתְרַגְּשִׁים,
בְּמִדְרוֹן הַתְּלִיל חֲסִידִים גּוֹעֲשִׁים.

שֵׁם בְּצִיּוֹן עַל תְּשׁוּבַת הַשָּׁנָה נֶאֱחָזִים,
בְּרַגְשֵׁי נֶפֶשׁ כָּל מִה שְׂמִצִּיק מְשִׁיחִים.

בְּאַדְמַת קֹדֶשׁ לְבַקֵּעַ מַחְצוֹת חֶפְצִים,
בְּעֶשְׂרֵת מִזְבוֹחֵי לְקַרְעֵ שְׁעָרֵי שְׁמִים.

מְזַכְּכִים וְטְהוֹרִים מִכָּל סִיג זְהָמָה,
לְאַחַר 'וּדְוֵי דְבָרִים' וְחֲרֻטָּה שֶׁל סוּף הַשָּׁנָה.

בְּגִיל וְרַעְדָּה צוֹעֲדִים פּוֹסְעִים,
עִם מִחְזוֹרִים בִּידֵיהֶם אֲבוֹת וּגְנִים.

בְּגִדֵי חוּל בַּיּוֹם זֶה מִפְּשִׁילִים,
מִחְלָצוֹת לְבָנִים זֵיו וְהוּד מִפִּיקִים.

רוֹעֲדִים וְזוֹחֲלִים עִם דְּמִדּוּמֵי חֲמָה
מִנְחָה אַחְרוֹנָה שֶׁל הַשָּׁנָה הַעֲבָר עֲלֵינוּ לְטוֹבָה.

הַכִּיפּוּרִים. יָמִים שֶׁאֵנוּ מְסוּגָלִים וְיֻכּוּלִים לְחַזֵּר
לְמִקּוּר, לֹאֲבִינוּ שְׁבַשְׂמִים. יָמִים שְׁהִירְעוּהָ קוּרָא לְצִאן
מִרְעִיתוֹ שְׁתַּעוּ בְּדָרְךְ - וּבְרֻב חִיבַתְּם קוּרָא הֵם.

זוֹ מֵהוּוֹתוֹ שֶׁל יָמִים אֵלּוּ - שְׁסוּלְתֶם הַחֵל - מִיּוֹם
הַהַמְלָכָה, רֹאשׁ הַשָּׁנָה, הַיּוֹם הַבְּרֵאשִׁיתִי - בּוֹ הַכּוֹל
הַתְּחִיל, בְּבִרְיַת אָדָם הָרֵאשׁוֹן, יוֹם שְׁבוֹ הַכּוֹל חוּזֵר
לְהַתְחַלָּה, לְשׁוֹרֵשׁ.

'הַיּוֹם הַרַת עוֹלָם', זְמַן שֶׁל לִידָה וְהַתְּחַדְּשׁוֹת, בּוֹ
מִתְעוֹרֶרֶת יוֹכַלְתּוֹ שֶׁל נִבְרָא לְהַתְּחַדֵּשׁ כְּבִיּוֹם בְּרִיאָתוֹ.

כְּקוּרֵי עֵבֶשׁ יִדְמוּ

וְגַם אִם זֶה נִרְאָה, כְּמִטְלָה קֶשֶׁה שִׁיבָה זוֹ, אֵינָה הִיא
אֵלּא תְּעַתּוּעֵי עֵינַיִם, דְּמִיּוֹן הַמְעַכְבֵּנוּ לְתִשׁוּבָה:

הִיָּה פֶּעַם מֶלֶךְ, שֶׁהִטְמִין אוֹצֵר גְּדוֹל, וּבְכַדֵּי שֶׁלֹּא כָּל מִי
שֶׁלְבוֹ חָפֵץ יָבֹוא וִיטְלוֹ, הַקִּיפּוֹ חוֹמוֹת הַנְּרֵאִים לְעֵינַיִם
כְּגִבּוּהוֹת וּבְצוּרוֹת, שְׁאִין יוֹכִלִים לְבַקֵּעַם. אֵדָךְ כָּל אֵלּוּ
הֵיוּ רַק לְמִרְאִית עֵינַי, כְּקוּרֵי עֵבֶשׁ הֵיוּ חוֹזְקִים וְגִבּוּרִים.

רַבִּים הֵיוּ אֲשֶׁר הַתְּקַרְבוּ לֵאלּוֹ חוֹמוֹת וּכְשֶׁהִיָּה קֶשֶׁה
לְשַׁבֵּר, נְסוּגוֹ אַחֲרוּנִית מֵהַשְּׁגַת אוֹצֵר. וְהֵיוּ אִף שֶׁכֶּבֶר
שֶׁבְרוֹ חוֹמָה אַחַת, אֵדָךְ כְּשֶׁבֹאוּ לְשִׁנְיָה וְרֵאוּ חוּזְקָה,
הַפְּסִיקוּ מִנִּיסוּנָם. וּבְאוֹתוֹ דְּרָךְ הֵיוּ כֹּאֲלוֹ שֶׁכֶּבֶר
הַבְּקִיעוּ כְּמֵה חוֹמוֹת - אוֹלָם לְבַסּוּף נִבְהָלוּ מֵאִמַּתְּם.
עַד שֶׁבֹא בֶן הַמֶּלֶךְ, וְטַעַן בְּתוֹקֶף: יוֹדַע אֲנִי שֶׁכָּל חוֹמוֹת
הֵם רַק בְּאַחִזָּת עֵינַיִם, בְּאַמַּת אֵין שׁוֹם חוֹמָה, וְכֵן
עֵבֶר מַחּוּמָה לְחוּמָה - עַד שֶׁהִגִּיעַ לְאוֹצֵר הַמִּיּוּחַל.

מִשָּׁל זֶה שֶׁהַמְשִׁלּוֹ הֵבֵעַל שֵׁם טוֹב, מוֹבֵא בִּילִיקוּטִי
מוֹהַר"ן (תּוֹרָה מַא, ו) וְרַבֵּינוּ נוֹתֵן אֶת דְּבָרוֹ עַל כֵּךְ:

יִמּוּזָה יְבִין הַמְשַׁכֵּיל - הַנְּמַשֵּׁל מֵאַלְיוֹ, עַל כָּל הַמְּנִיעוּת
וְהַהֲסָתוֹת וּפִתְיוּעִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת חוֹמוֹת, שִׁישׁ עַל אוֹצֵר
שֶׁל יִרְאֵת שְׁמַיִם, שְׁבֵאַמַּת אֵינִם כְּלוּם. וְהַעִיקֵר - לֵב
חֹזֵק וְאַמִּץ, וְאֵז אֵין לוֹ שׁוֹם מִנְעִיָּה... כּוֹלֵם בְּטַלִּים
וּמְבוֹטְלִים, לְמִי שֶׁלְבוֹ חוֹזֵק וְאַמִּץ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ.

וְגַם אִפְּלוֹ גְבוּרָה שֶׁל הַגִּיבּוּרִים, הוּא רַק מַחוּזֵק
וְאוֹמֵץ הַלֵּב, שִׁישׁ לוֹ לֵב חוֹזֵק בִּיּוֹתֵר, לְרוּץ בְּקִשְׁרֵי
הַמְּלַחְמָה, כְּמוֹבֵא בְּסִפְרֵים. כַּעַת שְׁחִתִּירַת הַתְּשׁוּבָה
פְּתוּחָה, כְּמוֹבֵא בְּדַבְרֵי חֲכָמֵינוּ, וְעַבּוּדְתָנוּ הוּא - לְבַל
יִהְיֶה לָנוּ חֲלִישׁוֹת וּרְפִיּוֹן רוּחַ, עַלֵה נַעֲלֶה כִּי יִכּוֹלֵנוּ לָהּ.
הַתְּשׁוּבָה בִּידְעוֹ, הַבָּה וְנַחְזוֹר לְכוֹר מַחְצַבְתָנוּ אֵנוּ.
לְשׁוֹרְשֵׁינוּ הָאַמְתִּיתִי, 'פְּתַחוּ לִי פֶתַח כַּחוּדוֹ שֶׁל מַחַט
וְאֲנִי אֶפְתַּח לָכֶם פֶּתַח כְּפַתְחוֹ שֶׁל אוֹלָם'.

שִׁירַת הַתְּשׁוּבָה

קוֹל הַתְּשׁוּבָה מְהַדְּהֵת בְּרַעְדָּה
הַתְּנַעֲרֵי מִתְּרַדְּמַת הַשְּׁגָרָה וְהַנְּשִׁיָּה.

אַלְכָה וְאַשׁוּבָה לְאִישִׁי הָרֵאשׁוֹן כְּמִכְבְּרָה
אֲדַבְּק בְּמַחְדָּשׁ לְטְהַרְת הַנְּשִׁמָּה וְזוֹכְתָה.

לֹא בְּשְׂמִים הִיא וְלֹא רְחוּקָה הִיא הַתְּשׁוּבָה
פַּעַת וְעֶכְשָׁיו - וְהִקְמִים קָמִים לְתַקּוּמָה.

הַיּוֹם וְלֹא מִחֵר זוֹעֶקֶת הַקְּרִיאָה בְּעֶצְמָתָהּ
פְּתַח לִי פֶתַח כְּמַחַט - וְאוֹצִיאָךְ מִבּוֹר הַשְּׂבִיָּה.

...וְשׁוֹב זֶה קוּרָה. שְׁנַת תְּשַׁפִּי"ג פְּסַעָה אֶת אַחְרוּנֵי
פְּסִיעוֹתֶיהָ. נִתְקַרְבָה אֶל דְּמַדּוּמִיָּה, אֶל סִיוְמָה.

עֵיפוֹת נֶפֶשׁ וְתִשְׁשׁוֹת, מִי יוֹתֵר וּמִי פַחוֹת - נִיגְשִׁים
אֵנוּ לְחִתִּימַת הַשָּׁנָה. שְׁכַבּוֹת שֶׁל אֲבָק יוֹם-יוֹם
מְכַסִּים אֶת הַשְּׁגָרָה, נוֹשָׂאִים עִמָּנוּ אֶת אִמְתַּחַת
הַמְעַבְרִים הַגְּדוּשִׁים בִּימֵי עֲלוֹת וּיְמֵי מוֹרְדוֹת.
בְּשַׁעוֹת הַתְּחֻקוֹת, וְשַׁעוֹת שֶׁל רְפִיּוֹן יְדִידִים, שְׁקִיעָה
וְאַפְרָוּרִית בְּדַמְדוּמֵי הַזְּמַן הַחוּלְף.

כְּאוֹתוֹ בֶּן מֶלֶךְ שֶׁנֵּאֱבַד בֵּיעַר

אֵדָךְ מַרְחוּק מִפְּצִיעַ קוֹל הַתְּשׁוּבָה שֶׁל יָמֵי הַרְחַמִּים
וְהַסְּלִיחוֹת. וְהַנֶּפֶשׁ - מוֹתַנְעֶרֶת, נִרְעַדֶת, מוֹתַעֲשֶׂת,
זוֹכֶרֶת מִי הִיא, מֵהִיכֵן הִגִּיעָה וְלֹאָן פָּנִיהַ מוֹעֵדוֹת.

כְּאוֹתוֹ בֶּן מֶלֶךְ שֶׁנֵּאֱבַד בֵּיעַר מִקְּטַנּוּתוֹ, וְצִלְלֵי נִיגּוֹן
קְדוּמִים מִפְּלַחִים אֶת עוֹלָמוֹ וּמַעוּרָרִים זְכָרוֹנוֹ,
מִפְּלִילִים אֶת מִסַּךְ הַטְּשׁוּשׁ וְהַעֲרַפֵּל וּמוֹזְכִּירִים לוֹ אֶת
אַרְמוֹן הַמְּלָכוּת, אֶת כְּתוֹר הַמֶּלֶךְ וְשִׁרְבִיט הַזֹּהַב.
מַעוּרָרִים בּוֹ כְּמִיָּהה לְשׁוֹב אֶל אֲבִיו, בֵּית נַעֲרוּתוֹ...
כְּאוֹתוֹ בֶּן מֶלֶךְ, מִתְעוֹרֵר בְּנוֹ שׁוֹב הַרְצוֹן, לְחַדֵּשׁ יְמֵינוּ
כְּקֶדֶם, לְשׁוֹב לְחִיק אֲבִינוּ מִלְכָנוּ, לְעִשׂוֹת מְטַעֲמִים
לְאֲבִינוּ כְּאֲשֶׁר הֵינּוּ בְּאַמְנָה עִמּוֹ. הַנְּשַׁמָּה שְׁבָה
וּמִיַּחְלַת: 'אַלְכָה וְאַשׁוּבָה אֶל אִישִׁי הָרֵאשׁוֹן'.

לְחַזֵּר אֶל הַמְּקוֹם הַיֵּשׁן הָאַהוּב, וְהַמוֹכֵר

לְעִיתִים, נִדְמָה לָנוּ כִּי לְשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה זֹו מִלְאַכָּה
קֶשֶׁה וּמְפַרְכָּת, לְפַחוֹת כְּמוֹ טִיפּוּס עַל הַר גְּבוּה וּבִלְתִּי
מוֹשֵׁג, אוֹ חֲצִיית יָמִים וְנַהֲרוֹת.

דוּמָה בְּעֵינַיִנוּ, כִּי כַּדִּי לְהַשִּׁיל מַעֲלֵינוּ אֶת קְלִיפוֹת
הַזֹּהַמָּה שְׁעִטְנוּ עַל עַצְמָנוּ בְּעוֹוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים
בְּמַהֲלֵךְ הַשָּׁנָה הַחוֹלֶפֶת - עֲלֵינוּ לְהִיוּלָד מִחֲדָשׁ, אוֹ
לְכַל הַפַּחוֹת לְשַׁבֵּר חוֹמוֹת גְּבוּהוֹת וּבְצוּרוֹת בְּשַׁמִּים.

אֵדָךְ הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה הַעוֹסֶקֶת בְּמַצּוֹת הַתְּשׁוּבָה
קוּרָאת אֵלֵינוּ אַחֲרַת: "כִּי הַמְּצוּה הַזֹּאת אֲשֶׁר אֲנִי
מַצְוֶה הַיּוֹם לְכָל נַפְלָאוֹת הִיא מִמֶּךָ, וְלֹא רְחוּקָה הִיא.
לֹא בְּשַׁמִּים הִיא וְלֹא מַעֲבֵר לִים, כִּי קְרוֹב אֵלֶיךָ הַדָּבָר
מֵאֲדָ" (דְּבָרִים לֵא).

וְכֵן הוּא בְּדַבְרֵי הַמִּדְרָשׁ (שׁוּחַר טוֹב סה): שַׁעֲרֵי
תְּשׁוּבָה אֵינּוּ נִנְעָל לְעוֹלָם... מִה הִים זֶה אֵינוֹ נִנְעָל
לְעוֹלָם, אֵלּא כָּל מִי שֶׁהוּא מְבַקֵּשׁ לְרַחוּץ בּוֹ בְּכָל שַׁעָה
שִׁירְצָה, כֵּךְ הַתְּשׁוּבָה בְּכָל שַׁעָה שְׁאֵדָם רוּצָה לְעִשׂוֹת
תְּשׁוּבָה עוֹשֶׂה, וְהַקְּבִי"ה מְקַבְּלָהּ.

וּמִפְּנֵי מֵה מַצּוּוֹת הַתְּשׁוּבָה כֵּה קְרוֹבָה אֶל לְבָנוּ, כֵּה
מִסוּרָה בִּידְעוֹנוֹ? מִשׁוֹם שֶׁהִיא אֵינָה מְבַקֶּשֶׁת מֵאַתָּנוּ
לְהִיּוֹת מִשְׁהוֹ שֶׁאַנְחָנוּ לָהּ, אֵלּא קוּרָאת לָנוּ לְפַתּוּחַ
אֶת הַלֵּב, וְיִלְהִיזְכְּרֵנוּ מִי אֵנוּ. 'לְחַזֵּר' אֶל הַמְּקוֹם
הַהוּא, הַיֵּשׁן, 'הָאַהוּב וְהַמוֹכֵר'.

'תְּשׁוּבָה': מִלְשׁוֹן 'שִׁיבָה' וְחִזְרָה: לְשׁוֹב אֶל חֵינּוּ
הָאַמְתִּיִּים, אֶל הַטוֹב הַעֲצוּם הַגְּנוּז בְּנוּ, שְׁלִמְרָבָה
הַצַּעַר שְׁכַחְנוּ בְּכָלל שֶׁהוּא קִיִּים בְּתוֹכָנוּ: "עַד כִּי
תְּשׁוּבָה הִיא לְשׁוֹב אֶת הַדָּבָר לְמִקּוֹם שֶׁנִּיטַל מִשָּׁם,
וְהוּא בְּחִינַת זֹרָקָה הַמּוּבָא בְּזוּהִי"ק, וְאַדְרִיקֶת
לְאַתֵּר דְּאַתְנַטְלֵת מִתַּמְנִין' (לִיקוּטֵי מוֹהַר"ן תּוֹרָה לַה).

נְטָה אוּזוֹן לְקוֹל הַרוּעָה לְצִאֵנוּ שְׁתַּעוּ בְּדָרְךְ

אוֹר מְתוֹק זֶה - לְחַזֵּר לְשַׁרְשִׁינוּ, הוּא הַמְּנַשֵּׁב
בִּינּוֹת לִימִים אֵלּוּ, וּכְדַרְשַׁת חֲכָמֵינוּ (רֵאשׁ הַשָּׁנָה יח).
עַל הַפְּסוּק (יִשְׁעִיָה נה-ו): 'דַּרְשׁוּ ה' בְּהַמְצָאוֹ בְּהִיּוֹתוֹ
קְרוֹב' - אֵלּוּ עֲשֶׂה יָמִים שְׁבִין רֹאשׁ הַשָּׁנָה לִיּוֹם

הַמִּשְׁךְ שִׁירַת הַשָּׁנָה

מִשְׁתַּתְּפֵי הַקְּבוּץ לְאֶלְפֵי זֹעֲקִים,
 "פֶּתַח שְׁעָרֵי שָׁמַיִם" בְּרַגְעִים נֶעְלָמִים.

אַחֲרֵית שָׁנָה בְּרֵאשִׁית נִכְלָלִים,
 עֶבֶר וְעֵתִיד בְּתַקְנָה נִמְהָלִים.

כֶּתֶר מְלוּכָה בְּרִטֻט מְמַלְכִים,
 שְׁעִשְׂוֵעֵי מְרוֹמִים בּוֹקְעִים מִ"עִיר הַגִּעְגּוּעִים".

•••

אוֹצְרוֹת מְלֵאִים בְּמִטְמוֹנִים,
 שְׂכִיּוֹת כְּלֵי חַמְדָּה מְלֵאִים וְגִדּוּשִׁים.

אַצְוָרִים וְגִנְזוּזִים בְּחֻלְקַת בֵּית הַחַיִּים,
 בְּרַגְבֵי צֵינּוֹ אֲשֶׁר בְּעֶפְרַיִם נֶעְלָמִים.

צִידָה וְתַקְנָה שֶׁם בְּנִמְצָא לְקַבּוֹת כְּמַהִים
 תְּשׁוּבָה לִ"מָה נֶאֱכַל בְּרַבּוֹת הַיָּמִים".

הִ"זְכַּרְנוּ לְחַיִּים" שֶׁבְּגָמִים אֵלּוֹ נִזְכָּרִים וְנֶעְשִׂים,
 בְּכוֹחוֹ שֶׁל צְדִיק - בְּתַפְלָה נֶפְעָלִים.

רַגְעֵי הַשָּׁנָה הַחֲדָשָׁה כְּאֵן הַחֲלָה,
 שָׁנָה טוֹבָה וּמְתוּקָה בְּכוֹחַ בּוֹ שְׂמִיחָה.

שָׁנָה שְׂטָרִם הִיְתָה בְּבְרִיאָה בְּאֵה הַבְּשׂוּרָה,
 דְּהָא אֵין שָׁנָה דּוֹמָה לְחַבְרָתָה.

זְכַרְתִּי לְךָ חֶסֶד נְעוּרַיְךָ בּוֹקְעַת הַקְּרִיאָה,
 אֲהַבֵּת כְּלוּלוֹתַיְךָ בְּאַרְץ לֹא זְרוּעָה...

•••

כְּלִים מְכֻלָּים שׁוֹנִים,
 הֵם אֵלּוֹ שֶׁדְּרָכְכֶם הַחֲסָדִים נֶאֱצָלִים.

רַצּוּיִים, אוֹמֵר וְדַבְּרִים,
 וְדוּיִים תַּחֲנוּת וּפְיוּסִים.

כוֹחוֹ וְזִכְוֹתוֹ שֶׁל צְדִיק לְמַתְאֲמָצִים,
 חַיִּים טוֹבִים לְחַפְצֵימֵי חַיִּים.

צֵינּוֹ הַקְּדוֹשׁ, קֶדֶשׁ קֶדְשִׁים,
 שְׁעָרָיו לֹא נִנְעָלוּ גַם מִפְּנֵי רְחוּקִים.

לֹא עַת הַחֲשׂוֹת,
 לֹא זְמַן הַרְפּוֹת.

יָמֵי הוֹד אֵלּוֹ כְּבִי-הַלוּלָא,
 חֲטָף וְאֶכַל חֲטָף וְשִׁתְּהָ שִׁינְנָא.

עֲתוֹת רַצּוֹן בְּיַעַף חוֹלְפִים,
 בַּל נְמִירָם בְּבִבְלוּלֵי דְרָכִים.

אֵל תַּחֲרֹשׁ וְאֵל תִּשְׁקֹט,
 הַרְמָה קוֹלְךָ בְּתַפְלוֹת וּבְזַמְרוֹת.

בֵּין אֲנָשֵׁי הַתַּקְנָה בְּחֻלְקַת הַשָּׂדֶה בְּאֲמוֹן,
 צִידָה לְדָרְךָ נֶאֱגַר לְעַמְד אֵיתָן.

נִשְׁפִּיל כֹּל זֹאת בְּחֻכְמָה לְנַצַּל,
 כְּרִאָיו וְכִפְאוֹת לְהַתְפַּלֵּל.

נָשׁוּב לְמַעֲוֹנֵנוּ עִם נֶפֶשׁ כְּבוֹסָה וְיַטְהוּרָה,
 וְשִׁנְתַת תְּשׁוּבָה נִגְיַעְנוּ לְטוֹבָה וְלְבְרָכָה...

סִפּוּרִים מְאִירִים

סִפּוּרֵי פְרֶשֶׁה בְּמִשְׁנַת רַבִּיהֶ"ק מוֹהֲרָ"ן מְבַרְסֵלַב וּתְלַמִּידוֹ זִי"ע

"תזול כטל אמרת" (דברים לב ב)

רבי בוניא העשיר עובר לעגלה של שני סוסים

היה זה החסיד המרומם רבי סענדר טרווהיצר שהתקרב לדרכי הרבי, והיה לו כוח השפעה הפליא, וכמו כן היתה לו חבורה מיוחדת בעירו – עיר טרווהוויץ.

והיה זה פעם ערבה סענדר נסע יחדיו עם אנשי חבורתו העניים לראש השנה לאומן. ועקב עניותם הייתה העגלה שנסעו עליה רתומה רק לסוס אחד או לכל היותר לשני סוסים בלבד, ולכן נסעה העגלה מאוד לאט.

בהיותם באמצע הדרך פגשו בנגיד מעשירי אנשי שלומנו רבי בוניא, שהיה לו כפרים לרוב, ובהם טחנות קמח ומאות פועלים. עשיר זה נסע עם עגלת צב רתומה לארבעה זוגות סוסים כדרך העשירים הגדולים. גם הוא היה בדרכו לאומן לראש השנה.

כשראה את אנשי שלומנו, ובתוכם את רבי סענדר בעגלתם האיטית והרעוע חשב שאין זה לפי כבודו של רבי סענדר לנסוע בעגלה כזו, לכן ביקש ממנו שיעלה לעגלתו. ענה רבי סענדר: "היות שאנשי עיפיים מטורח הדרך, אבקש את עגלת הצב עבורם, ואתה עלה לעגלה שלי, היות ויש לי משהו לדבר איתך". הסכים רבי בוניא העשיר ועבר לעגלתו של רבי סענדר.

הנסיעה לאומן הייתה עוד ארוכה, ורבי סענדר התחיל לדבר אתו מעניין התכלית, שאין שום תכלית בעולם הזה רק לעסוק בתורה ובתפילה ובמעשים טובים.

התעורר רבי בוניא כל כך מדבריו, ובאותו ערב ראש השנה, כשהגיע לאומן, פיזר ממון רב לצדקה עבור אנשי שלומנו, הרבה יותר ממה שהיה מפור כל שנה. ותפלתו הייתה גם כן בהשתכחות הלב יותר משאר כל השנים. לפני הסתלקותו של רבי בוניא, כששכב על ערש דווי, אמר לאלו שהקיפו את מיטתו: "רק עכשיו אני מבין היטב מה שרבי סענדר דיבר עמי אז, בדרך לנסיעה לאומן על ראש השנה, ומה מאוד צדקו דבריו".

"וינקוהו דבש מסלע ושמן מחלמיש צור" (דברים לב ו)

מכין סעודת ברית מילה עבור חברו

איש חסיד היה רבי מיכל'ה בן רבי יצחק נכדו של מוהרנ"ת, שעוד זכה בילדותו להכיר את סבו הגדול מוהרנ"ת, ולשאוב הימנו יראת שמים.

רבי מיכל'ה הצטיין מאוד במצות "הכנסת אורחים". והיה זה פעם אחת שהוזמן לעיר טולשין לברית מילה של אחד מאנ"ש בשם רבי עזריאל, בנו של רבי הירש ווייסליב.

לאחר הברית כששאל את האנשים היכן מתקיימת סעודת הברית ענו לו שאין בעל הברית עושה סעודה לרוב עניותו הגדולה, כאב הדבר לרבי מיכל'ה, לבש עוז ומיד החל לאסוף כסף עבור בעל השמחה, וכשקיבץ אזיזה סכום מעות – הלך וקנה עם הכסף מעט דגים מלוחים ועוד מעדנים ועשו סעודת ברית.

אחר כך בעת הסעודה כיבדו אותו שידבר דברי תורה לפני הצבור, נענה להם, ובין דבריו אמר שהס"מ הוא המעכב לבלי לעשות סעודות מצוה, ורמז לזה ס"מ'א'ל' ראשי-תיבות ס'עודת מ'צוה א'ין' לעשות.

חלות גדולות לאורחים

היה זה החסיד רבי נשקע מטולטשין, אף על פי שהיה עני מרוד עד מאוד, אך בכל זאת כשהיה בא אליו אורח, היה מכין אוכל בשפע למעלה מיכולתו.

וסיפר רבי לוי יצחק בנדר, שפעם התארח אצלו וראה איך שבניו שמחים מאד, וכששאלם: מדוע שמחים הנכם כל כך, ענו לו: "כי עכשיו יהיה גם לנו מה לאכול..."

כשבא אליו אורח היה מכין במיוחד חלות גדולות מאד, כדי שכשיאכל האורח לא יתבייש לאוכל הרבה, כי מחמת שהחלה גדולה מאד לא תהיה ניכרת אכילתו, וכמה חלה הוא לקח לעצמו.

"ימצאוהו בארץ מדבר" (דברים ל"ב ז)

מצאו מתבודד ביער הקפוא

היה זה החסיד הנללב רבי ברוך ג'עיצס, אשר היה יוצא את ביתו בקור האוקראיני, אף בלילות החורף הקשים ביותר אל היערות מחוץ לעיר לשאוג לה' ולהתבודד כהרגלו.

לילה קפוא אחד מני רבים, ור' ברוך יוצא כדרכו אל תוך מעבה היער החשוך והמושלג, אחד מצעירי החסידים השתוקק לראות במקורו במעשיו של רבי ברוך, ויצא לעקוב אחריו כשהוא מעוטף היטב במעיל פרווה ובנעלי חורף ראויים.

לאחר זמן מה גילה את רבי ברוך בינות לעצי היער, לבוש דל לגופו, והוא מנתר מצד לצד ומנוענע בידיו וברגליו ללא הרף למען לא יקפא גופו חלילה. כך עמד לא שעה ולא שעתיים אלא לילה רוסי שלם! והתבודד עם קונו בדיבורים חמים כחלי אש ושופך את שיחו בינו לבין קונו בהשתחווה אל רבו.

מן ספאר ההיא ישיקו העתידים | דרכי התשובה

לְיָדִים יִקְרָם! נִמְצְאִים אֲנִי בְיָמֵי תְשׁוּבָה, יָמִים שְׂאֵנוּ עוֹזְבִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הַלֵּא טוֹבִים, וּמִתְחַבְּרִים יוֹתֵר וְיוֹתֵר רַק הַדְּבָרִים הַטּוֹבִים. חוֹזְרִים אֲנִי בְּתְשׁוּבָה אֶל אֲבִינוּ שְׁבַשְׂמִים.

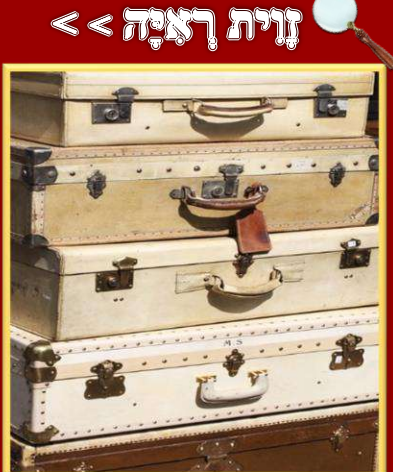
בְּסִפָּר לְקוֹטֵי הַלְכוֹת – מְסַבֵּיר רַבִּי יִתְּן מְבַרְסֵלַב יְסוּד גְּדוֹל לְתְשׁוּבָה, בְּכַתְבוֹ, שֶׁהַעֲבֹרוֹת שֶׁהָאָדָם עוֹשֶׂה מְגִיעַ מִבְּהִילוֹת וְרִיצָה, הוּא אֵינוֹ מְשִׁבֵּב דַּעְתּוֹ וְחוֹשֵׁב עַל הַתְּכַלִּית וְהַתּוֹצְאוֹת, בְּגִלְלָה זֶה הוּא נִכְשֵׁל חֲלִילָה בְּעֶבְרָה.

וּלְכֵן הַתְּשׁוּבָה צְרִיכָה לְהִיֹּת הַחֶפֶץ מִכָּן – בְּהֶרְבֵּה וְשׁוֹב הַדַּעַת, בְּחֻכְמָה וּבְתוֹבְנָה, וְכִמוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵנוּ "הֵבֵא לְטָהָר מְסִיעֵינוּ לוֹ וְאוֹמְרִים לוֹ הַמֶּתֶן".

כִּי אֶפְלוּ שֶׁהָאָדָם צְרִיךְ לְהִזְדַּרֵּם מְאֹד וְלַעֲזֹב דְּרָכָיו הָרַע, אֲךָ בְּיַחַד עִם זֹאת הוּא צְרִיךְ אֶת הַיִּשׁוּב הַדַּעַת, לְדַעַת שֶׁגַם אִם הוּא מִתְעוֹרֵר לְתְשׁוּבָה – יְכוּל לְהִיֹּת שְׂלֵא בְּפַעַם אַחַת הוּא יִזְכֶּה לְהַתְגַּבֵּר עַל הַפֶּל, וְהוּא יְכוּל עוֹד לְעֹבֵר הֶרְבֵּה חֲלִישוֹת הַדַּעַת, לְכַף אוֹמְרִים לְאָדָם – אֵל תִּבְהַל, תִּפְסַע עוֹד פְּסִיעָה וְעוֹד פְּסִיעָה בְּדְרָכֵי הַתְּשׁוּבָה, תַּעֲשֶׂה עוֹד טוֹב וְעוֹד טוֹב, וְכֵן לְאֵט לְאֵט תוּכַל לְהִכָּנֵס לְשַׁעְרֵי הַתְּשׁוּבָה. הֶרְבֵּה כוֹחַ שֶׁל הַמִּתְנָה, שְׂלֵא תִמְיֵד זוֹכִים בְּפַעַם אַחַת לְהַתְגַּבֵּר עַל הַפֶּל.

גַּם מִצַּד אַחַד לְהִזְדַּרֵּם וּלְבָרַח מִהַדְּבָרִים הַלֵּא טוֹבִים, אֲךָ יַחַד עִם זֶה הֶרְבֵּה הַתְּחַזְּקוֹת וְיִשׁוּב הַדַּעַת.

בעת, זה הזמן לאסוף ולמלאות את אמתחותינו בצידה לדרך לכל השנה נשכיל לנצל זאת!

בשורה משמחת!

העלון מצורף מידי שבוע

במאסף הענק של מיטב עלוני השבת "חכו ממתקים"

לקבלת העלון: ys0527168275@gmail.com | 052-7168275 | לשמיעת שיעורי הרב יהודה צבי שפירא בקול הלשון: 03-6171111 | שלוחה: *7999126 © כל הזכויות שמורות!